

Arrest

nr. 263 406 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Armeense nationaliteit. U werd geboren op (...) in het dorp Gay. Daar woonde u samen met uw ouders en uw zussen. U volgde een opleiding als verpleegkundige en studeerde af in 1978. U vond ook werk als verpleegkundige en werkte 25 jaar lang in verschillende ziekenhuizen.

In 1993 trouwde u met A. A. (...). U bleef gedurende de eerste periode van uw huwelijk in uw geboortedorp wonen, maar in 2004 betrok u samen met uw echtgenoot jullie woning in zijn geboorteplaats Aghavnatu. Uw echtgenoot was geïnteresseerd in politiek. Voor zover u weet was hij

geen lid van een partij of organisatie, maar hij ging wel naar allerlei betogingen, waaronder een grote betoging op 1 maart 2008. Enkele maanden na die betoging bracht hij een gast mee naar huis, die hij aan u voorstelde als een familielid van hem genaamd Nikol. Dit familielid zou bij jullie ondergedoken blijven. Achteraf bleek deze man de huidige Armeense president Nikol Pachinyan te zijn.

Pachinyan bleef ondergedoken bij u en uw echtgenoot in Aghavnatu van november of december 2008 tot juni of juli 2009. Toen vertrok uw man samen met Pachinyan. Uw echtgenoot gaf u niet veel uitleg, maar stelde dat zijn situatie kritiek was geworden en dat hij naar Rusland zou vluchten. Pachinyan ging zijn eigen weg, en werd enkele dagen later gearresteerd.

U vernam sedert het vertrek van uw echtgenoot naar Rusland niets meer van hem. In 2018 kreeg u verhalen te horen over hoe Nikol Pachinyan – nu president van Armenië – allerlei betogers viseerde. In december 2019 werd u door een politiemann aangesproken: u diende zich aan te melden in het politiekantoor voor een verhoor. Daar werden u gedurende een uur allerlei vragen over uw man en zijn verblijfplaats gesteld. Nikol Pachinyan zou uw man willen vinden, omdat die hem zou verraden hebben. U werd beledigd en de politiemannen riepen tegen u, maar u kon hen geen informatie bieden. Na een uur mocht u gaan. Zo werd u in totaal vier keer verhoord door de politie. Bij het laatste verhoor dreigden de politiemannen ermee dat u zelf kon beschuldigd worden, in plaats van uw man. U bracht uw familie op de hoogte van dit dreigement, en zij stelden dat u maar beter het land kon verlaten. Met de hulp van uw familie regelde u uw reis.

U verliet Armenië op 2 maart 2020 met het vliegtuig. Eerst arriveerde u in Wit-Rusland. Vandaaruit reisde u met een auto (met chauffeur) verder. U arriveerde op 5 maart 2020 in België en deed op 11 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw militair boekje (dat u als verpleegkundige kreeg) en uw geboortakte, beiden origineel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Armenië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u enkele tegenstrijdige verklaringen deed die uw algemene geloofwaardigheid reeds onderuit halen.

Zo verklaarde u op het CGVS dat uw echtgenoot in 2009 Armenië ontvluchtte, en dat u sedertdien niets meer van hem gehoord heeft, noch dat u via iemand anders op de hoogte bent gebleven van hoe het met hem gaat. U stelt niet te weten waar hij is, hoe het met hem gaat, of waar hij zich mee bezighoudt, en dat al vanaf het moment van zijn vertrek (CGVS p. 5-6). Nochtans verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u slechts de laatste twee jaar geen contact meer had met uw echtgenoot. Ook verklaarde u dat hij sedert 2012 in Novosibirsk verbleef (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 15). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u op de DVZ wel nog verklaringen deed waaruit af te leiden valt dat u in contact was met uw echtgenoot na diens vertrek, ontkent u simpelweg deze verklaringen ooit afgelegd te hebben en herhaalt u dat hij beloofd had u te zullen bellen als hij geïnstalleerd was, maar dat u nooit meer door hem werd gecontacteerd (CGVS p. 13). Eenvoudigweg ontkennen dat u tegenstrijdige verklaringen gedaan heeft heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Het gegeven dat u om een onduidelijke reden weigert transparante verklaringen af te leggen over welke contacten u nog heeft met uw echtgenoot, schaadt reeds uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien verklaarde u op het CGVS dat u tot uw vertrek in 2020 in Aghavnatu verbleef, in de woning die u samen met uw echtgenoot had (CGVS p. 4). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u in 2018 terugkeerde naar uw geboortedorp Gay, waar u verbleef tot uw vertrek in 2020 (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 10). Ook wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u simpelweg de tegenstrijdige verklaringen ooit gedaan te hebben en houdt u vol tot 2020 in Aghavnatu gewoond te hebben (CGVS p. 13).

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen schaden uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast legde u ook met betrekking tot uw persoonlijk relaas tegenstrijdige, onlogische en volatiele verklaringen af.

Vooreerst is de hele premisse van uw problemen reeds onlogisch. Zo verklaart u dat huidig Armeens president Nikol Pachinyan achter uw man aanzit omdat hij het hem kwalijk neemt dat hij gearresteerd

werd, en omdat hij hem er zelfs van zou verdenken hem verraden te hebben (CGVS p. 6, 9). Dat komt bevreemdend over: u verklaart dat uw man de politieke zaak van Pachinyan steunde, mee voor de zaak ging betogen, en Pachinyan zelfs gedurende maanden een onderduikadres bood. Het is onduidelijk wat de Armeense president uw echtgenoot nu, 11 jaar na de feiten, kwalijk zou nemen, gezien uw echtgenoot hem enkel geholpen heeft. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, komt u niet verder dan te stellen dat u dat denkt en dat u het verder ook niet weet, hetgeen geen duidelijkheid schept.

Bovendien blijkt uit algemene landeninformatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat Pachinyan inderdaad een tijdlang onderdook om aan het voormalige Armeense regime te ontkomen, maar dat hij verbleef op verschillende onderduikadressen in Yerevan – en dus niet in Aghavnatu. Bovendien maakte hij zelf een einde aan zijn periode van onderduiken en bood hij zich vrijwillig aan in een politiekantoor om gearresteerd te worden. In die context is het des te bevreemdender dat de president uw man ervan zou verdenken hem verraden te hebben. Wanneer u met die tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, stelt u dat hij inderdaad zichzelf aangegeven heeft. Dat u dit feit bevestigt, verklaart echter niet waarom Pachinyan uw man van verraad zou verdenken. U stelt ook dat Pachinyan “niet alles gaat vertellen” en dat hij verborgen heeft gehouden dat hij ook buiten Yerevan ondergedoken heeft gezeten (CGVS p. 11). Dat is echter slechts een blote bewering.

Het gegeven dat de basis van uw relaas – de bewering dat president Pachinyan wraak zou willen op uw man omdat die hem zou verraden hebben – in tegenstrijd is met gekende landeninformatie, zet de geloofwaardigheid van uw volledige vluchtrelaas reeds op losse schroeven.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige en volatiele verklaringen af over de problemen die u zelf kreeg.

Zo stelde u op het CGVS aanvankelijk dat de Armeense overheid u begon te vervolgen in 2018, waardoor u toen reeds stopte met uw werk (CGVS p. 4 en 8). Wanneer er later op de start van uw problemen teruggekomen wordt, beweert u echter dat u voor het eerst werd aangesproken door een politiemans voor een ondervraging in december 2019. Een vijftal maanden eerder zou deze politiemans tegen anderen verteld hebben dat u mogelijk zou opgeroepen worden voor een verhoor, en u zou dat gerucht ook gehoord hebben, maar er niets achter gezocht hebben (CGVS p. 9, 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u verklaart dat uw problemen slechts in december 2019 begonnen, terwijl u eerder stelde dat u reeds in 2018 met uw werk moest stoppen door de problemen, legt u nog méér tegenstrijdige verklaringen af. U stelt dat u in 2018 hoorde dat mensen die vroeger politiek actief geweest waren gearresteerd werden, en dat u vreesde dat men ook naar uw man op zoek zou gaan, waardoor u uit schrik en uit voorzorg met uw werk stopte (CGVS p. 12). Ook dat is inconsistent: eerder had u immers verklaard dat u hoorde dat de overheid op zoek ging naar voormalige betogers en dat Nikol “diep aan het graven” was, maar u stelt dat u nooit had gedacht dat u zelf iets met dat soort zaken te maken zou krijgen en dat u zich géén zorgen maakte (CGVS p. 10). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat u eigenlijk niet wegens uw persoonlijke problemen met uw werk gestopt was, maar gewoon omdat het in de winter moeilijker was geworden om uw werkplaats te bereiken (CGVS p. 12) – hetgeen nog steeds tegenstrijdig is met uw oorspronkelijke verklaring dat u in 2018 reeds geïnterviewd werd door de overheid (en daarom met uw werk stopte). Dergelijke (opeenstapeling van) tegenstrijdigheden doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook legde u volatiele verklaringen af over de ontwikkeling van uw problemen na uw vertrek uit Armenië. Wanneer u gevraagd wordt hoe het staat met uw zaak, of u bijvoorbeeld gezocht wordt, stelt u dat u vermoedt dat de autoriteiten u thuis komen zoeken en dat ze dan zullen zien dat u er niet bent, en dat indien men u daar niet aantreft, men naar uw ouderlijke woning zal gaan, waar er nog familie van u woont. Wanneer u gevraagd wordt of dat ook al effectief gebeurd is, stelt u van wel. Nog daar gelaten dat het bevreemdend is dat u dat niet metéén vertelt wanneer u gevraagd wordt hoe het nu staat met uw zaak in Armenië, valt vooral op dat u daarover geen enkel detail kan geven. U stelt enkel te weten dat er naar u is gevraagd, zowel bij uw zus thuis als bij de familie van uw echtgenoot. U verklaart dat het u verder ook niet interesseert en dat u niet meer informatie wou weten. Dergelijk gebrek aan interesse in uw eigen problemen in Armenië mag ernstig verbazen. Uiteindelijk geeft u toe dat u eigenlijk zelfs niet weet of het wel de overheid is die naar u geïnformeerd heeft – u moet toegeven dat het uiteindelijk ook zou kunnen dat het bijvoorbeeld gewoon kennissen zijn die uit interesse vragen waar u bent, gezien u niet meer weet dan dat er “naar u gevraagd is”. Nochtans stelde u eerst dat de overheid u is komen zoeken na uw vertrek (CGVS p. 12-13).

Het feit dat u dergelijke tegenstrijdige en volatiele verklaringen aflegt met betrekking tot de problemen die u meemaakte in Armenië, en de ontwikkeling van deze problemen na uw vertrek, trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat ook uw eigen reactie op uw problemen met de overheid onaannemelijk overkomt, hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder onderuit haalt.

Zo ondernam u niets om u te beschermen tegen de politie of de overheid. U nam geen advocaat onder de arm en won geen informatie in. Aanvankelijk beweert u zelfs dat het in Armenië niet toegestaan is om

een raadsman mee te hebben tijdens een verhoor, maar daarna geeft u al snel toe dat u eigenlijk niet weet of dat al dan niet toegestaan is, omdat u er geen informatie over ingewonnen heeft (CGVS p. 11-12). Het gegeven dat u een drietal maanden lang werd geviseerd door de overheid, maar werkelijk niets ondernam, om dan uiteindelijk de vrij extreme stap te zetten om meteen het land te ontvluchten, komt bevreemdend over.

Daarnaast is het eigenaardig dat u gewoon met het vliegtuig, en met uw eigen paspoort, Armenië uitreisde. Gezien het feit dat het de overheid is die u vreest, en de mogelijkheid dat zij u zouden opsporen wanneer u plots verdwijnt, lijkt het onwaarschijnlijk dat u een dergelijk risico zou nemen om via legale weg en met uw eigen officiële documenten de grens over te steken.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Armenië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw militair boekje en uw geboorteakte vormen een aanwijzing van uw identiteit en van uw carrière, maar die gegevens staan momenteel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van “het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van

eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Verzoekende partij volhardt in haar asielrelaas en stelt dat zij duidelijk de situatie en problematiek heeft uitgelegd. Verzoekende partij wijst erop dat zij niet op de hoogte is van de precieze acties van haar man en Nikol Pachinyan, dat zij niet weet wat er tussen 2008 en 2018 is gebeurd en dat zij er dan ook het raden naar heeft in welke zin Nikol Pachinyan haar echtgenoot thans iets kwalijk neemt. Verder meent verzoekende partij dat het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Pachinyan inderdaad in die periode ondergedoken leefde, haar asielrelaas bevestigt. Dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat Pachinyan in Aghavnatu ondergedoken leefde, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Immers houdt de definitie van onderduiken net in dat niet geweten is waar iemand precies verblijft. Ten slotte stelt zij nog dat de tegenstrijdigheden in haar verklaringen louter betrekking hebben op enkele data, waarbij zij zich een aantal maanden vergiste. Volgens verzoekende partij toont dit enkel aan dat zij de waarheid tracht te vertellen en geen ingestudeerd relaas vertelt.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. In het bijzonder volstaan bovenstaande opmerkingen van verzoekende partij allerminst om afbreuk te doen aan de verschillende in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen met betrekking tot haar contacten met haar echtgenoot en haar verblijfplaatsen voor haar vertrek uit Armenië in 2020 tracht te weerleggen. Door verwerende partij wordt dienaangaande meer bepaald het volgende vastgesteld: *“Zo verklaarde u op het CGVS dat uw echtgenoot in 2009 Armenië ontvluchtte, en dat u sedertdien niets meer van hem gehoord heeft, noch dat u via iemand anders op de hoogte bent gebleven van hoe het met hem gaat. U stelt niet te weten waar hij is, hoe het met hem gaat, of waar hij zich mee bezighoudt, en dat al vanaf het moment van zijn vertrek (CGVS p. 5-6). Nochtans verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u slechts de laatste twee jaar geen contact meer had met uw echtgenoot. Ook verklaarde u dat hij sedert 2012 in Novosibirsk verbleef (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 15). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u op de DVZ wel nog verklaringen deed waaruit af te leiden valt dat u in contact was met uw echtgenoot na diens vertrek, ontkent u simpelweg deze verklaringen ooit afgelegd te hebben en herhaalt u dat hij beloofd had u te zullen bellen als hij geïnstalleerd was, maar dat u nooit meer door hem werd gecontacteerd (CGVS p. 13). Eenvoudigweg ontkennen dat u tegenstrijdige verklaringen gedaan heeft heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Het gegeven dat u om een onduidelijke reden weigert transparante verklaringen af te leggen over welke contacten u nog heeft met uw echtgenoot, schaadt reeds uw algemene geloofwaardigheid.*

Bovendien verklaarde u op het CGVS dat u tot uw vertrek in 2020 in Aghavnatu verbleef, in de woning die u samen met uw echtgenoot had (CGVS p. 4). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u in 2018 terugkeerde naar uw geboortedorp Gay, waar u verbleef tot uw vertrek in 2020 (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 10). Ook wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u simpelweg de tegenstrijdige verklaringen ooit gedaan te hebben en houdt u vol tot 2020 in Aghavnatu gewoond te hebben (CGVS p. 13).” Deze tegenstrijdigheden, die door verzoekende partij op geen enkele wijze worden ontkracht, ondermijnen reeds op ernstige wijze de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud expliciet aangaf dat Nikol Pachinyan achter haar man aanzit omdat hij het hem kwalijk neemt dat hij gearresteerd werd en

omdat hij hem er zelfs van zou verdenken hem verraden te hebben (notities CGVS, p. 6 en 9). Nog los van het feit dat onduidelijk is wat Nikol Pachinyan haar man nu, elf jaar na de feiten, kwalijk zou nemen, aangezien haar man de politieke zaak van Nikol Pachinyan steunde, mee voor de zaak ging betogen, en Pachinyan zelfs gedurende maanden een onderduikadres zou hebben geboden, benadrukt de Raad dat uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat Pachinyan zelf een einde aan zijn periode van onderduiken maakte en zich vrijwillig aanbood in een politiekantoor om gearresteerd te worden (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie). In dergelijke context is het dan ook des te bevreemdender dat Pachinyan de man van verzoekende partij de schuld zou geven van zijn arrestatie en hem ervan zou verdenken hem verraden te hebben, zoals verzoekende partij nochtans beweert. *Post factum* stellen dat zij niet weet wat Pachinyan haar man kwalijk neemt, terwijl zij eerder duidelijk stelde dat hij haar man de schuld geeft van zijn arrestatie en dat hij hem ervan verdenkt hem verraden te hebben, komt allerminst overtuigend over.

Verder doet het wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij dat blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie) Pachinyan weliswaar inderdaad een tijdlang onderdook om aan het voormalige Armeense regime te ontkomen, doch dat hij verbleef op verschillende onderduikadressen in Yerevan, en dus niet in Aghavnatu. Zoals reeds in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, is de bewering van verzoekende partij dat Pachinyan ook buiten Yerevan ondergedoken heeft gezeten slechts een blote bewering.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing tevens uitgebreid wordt vastgesteld dat verzoekende partij tegenstrijdige en volatiele verklaringen aflegt over de problemen die zij zelf kreeg.

Zo legt verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop haar problemen met de Armeense overheid begonnen. Verwerende partij wijst dienaangaande immers terecht op het volgende: *“Zo stelde u op het CGVS aanvankelijk dat de Armeense overheid u begon te vervolgen in 2018, waardoor u toen reeds stopte met uw werk (CGVS p. 4 en 8). Wanneer er later op de start van uw problemen teruggekomen wordt, beweert u echter dat u voor het eerst werd aangesproken door een politiemann voor een ondervraging in december 2019. Een vijftal maanden eerder zou deze politiemann tegen anderen verteld hebben dat u mogelijk zou opgeroepen worden voor een verhoor, en u zou dat gerucht ook gehoord hebben, maar er niets achter gezocht hebben (CGVS p. 9, 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u verklaart dat uw problemen slechts in december 2019 begonnen, terwijl u eerder stelde dat u reeds in 2018 met uw werk moest stoppen door de problemen, legt u nog méér tegenstrijdige verklaringen af. U stelt dat u in 2018 hoorde dat mensen die vroeger politiek actief geweest waren gearresteerd werden, en dat u vreesde dat men ook naar uw man op zoek zou gaan, waardoor u uit schrik en uit voorzorg met uw werk stopte (CGVS p. 12). Ook dat is inconsistent: eerder had u immers verklaard dat u hoorde dat de overheid op zoek ging naar voormalige betogers en dat Nikol “diep aan het graven” was, maar u stelt dat u nooit had gedacht dat u zelf iets met dat soort zaken te maken zou krijgen en dat u zich géén zorgen maakte (CGVS p. 10). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat u eigenlijk niet wegens uw persoonlijke problemen met uw werk gestopt was, maar gewoon omdat het in de winter moeilijker was geworden om uw werkplaats te bereiken (CGVS p. 12) – hetgeen nog steeds tegenstrijdig is met uw oorspronkelijke verklaring dat u in 2018 reeds geïnterviewd werd door de overheid (en daarom met uw werk stopte). Dergelijke (opeenstapeling van) tegenstrijdigheden doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

Daarnaast legt verzoekende partij eveneens volatiele verklaringen af over de ontwikkeling van haar problemen na haar vertrek uit Armenië. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gemotiveerd: *“Ook legde u volatiele verklaringen af over de ontwikkeling van uw problemen na uw vertrek uit Armenië. Wanneer u gevraagd wordt hoe het staat met uw zaak, of u bijvoorbeeld gezocht wordt, stelt u dat u vermoedt dat de autoriteiten u thuis komen zoeken en dat ze dan zullen zien dat u er niet bent, en dat indien men u daar niet aantreft, men naar uw ouderlijke woning zal gaan, waar er nog familie van u woont. Wanneer u gevraagd wordt of dat ook al effectief gebeurd is, stelt u van wel. Nog daar gelaten dat het bevreemdend is dat u dat niet metéén vertelt wanneer u gevraagd wordt hoe het nu staat met uw zaak in Armenië, valt vooral op dat u daarover geen enkel detail kan geven. U stelt enkel te weten dat er naar u is gevraagd, zowel bij uw zus thuis als bij de familie van uw echtgenoot. U verklaart dat het u verder ook niet interesseert en dat u niet meer informatie wou weten. Dergelijk gebrek aan interesse in uw eigen problemen in Armenië mag ernstig verbazen. Uiteindelijk geeft u toe dat u eigenlijk zelfs niet weet of het wel de overheid is die naar u geïnformeerd heeft – u moet toegeven dat het uiteindelijk ook zou kunnen dat het bijvoorbeeld gewoon kennissen zijn die uit interesse vragen waar u*

bent, gezien u niet meer weet dan dat er “naar u gevraagd is”. Nochtans stelde u eerst dat de overheid u is komen zoeken na uw vertrek (CGVS p. 12-13).”

Het betoog van verzoekende partij dat voormelde tegenstrijdigheden louter betrekking hebben op enkele data, waarbij zij zich een aantal maanden vergiste, kan allerminst door de Raad worden gevolgd. Immers blijkt uit bovenstaande motieven van de bestreden beslissing dat de tegenstrijdigheden geenszins enkel betrekking hebben op data, doch tevens op het verloop van de feiten. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben bovendien betrekking op essentiële elementen van haar asielrelaas, met name haar problemen met de Armeense autoriteiten, en ondergraven dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ten slotte onderstreept de Raad nog dat verzoekende partij met haar argumentatie op geen enkele wijze *in concreto* de motieven in de bestreden beslissing weerlegt die betrekking hebben op het door haar gestelde gedrag. In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat haar eigen reactie op haar problemen met de overheid onaannemelijk overkomt, nu immers moet worden vastgesteld dat zij niets ondernam om zich te beschermen tegen de politie of de overheid en zij voorts gewoon met het vliegtuig, en met haar eigen paspoort, Armenië verliet. Desbetreffende motieven, die verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas ondergraven, blijven derhalve eveneens onverminderd overeind.

2.2.4. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 juli 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen

met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT